

Řetěz ze zlata

CASSANDRA CLARE

POSLEDNÍ HODINA KNIHA PRVNÍ

SÁGA O LOVCÍCH STÍNŮ

Řetěz ze zlata

CASSANDRA CLARE
je autorkou těchto knih:

TEMNÉ LSTI
PANÍ PŮLNOCI
PÁN STÍNŮ
KRÁLOVNA POVĚTRÍ A TEMNOTY

NÁSTROJE SMRTI
MĚSTO Z KOSTÍ
MĚSTO Z POPELA
MĚSTO ZE SKLA
MĚSTO PADLÝCH ANDĚLŮ
MĚSTO ZTRACENÝCH DUŠÍ
MĚSTO NEBESKÉHO OHNĚ

PEKELNÉ STROJE
MECHANICKÝ ANDĚL
MECHANICKÝ PRINC
MECHANICKÁ PRINCEZNA

NEJSTARŠÍ KLETBY
Spoluautor Wesley Chu
RUDÉ SVITKY MAGIE

KODEX LOVCŮ STÍNŮ
Spoluautor Joshua Lewis

Připravujeme:

MAGNUS BANE
SIMONE LEWIS

Řetěz ze zlata

CASSANDRA CLARE

POSLEDNÍ HODINA

KNIHA PRVNÍ

#BOKLAB
YOUNG AND NEW ADULT

Copyright © 2020 by Cassandra Clare
Cover photo-Illustration ©2020 by Cliff Nielsen
Frontispiece illustration by Cassandra Jean © 2020 by Cassandra Clare, LLC
Translation © Pavel Kaas, 2020
Czech edition © Nakladatelstvi Slovart, 2021

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována v knižní, elektronické ani jiné podobě, ukládaná do databází či rozmnožována bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Všechny postavy, místa a události v této knize smyšlené a jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať již žijícími nebo mrtvými, stejně jako se společnostmi, podniky, událostmi nebo místy je čistě náhodná.

Řetěz ze zlata

Z anglického originálu *The Chain of Gold* poprvé vydaného v roce 2020 v nakladatelství Margaret K. McElderry Books / Simon & Schuster, 1230 Avenue of the Americas New York, NY 10020, přeložil Pavel Kaas
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v Praze v edici #BOOKLAB v roce 2021

Editorka Marie Iljašenko
Redakce a korektury Jiří Kettner
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydání první

Cena na obálce je nezávazným doporučením pro koncové prodejce

ISBN 978-80-276-0133-2

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

Věnováno Clary (té skutečné)

ČÁST PRVNÍ

Byl to pro mne památný den, protože způsobil velké změny v mém životě. Ale tak tomu je s každým životem. Představte si, že byste z něho vyškrtli jeden určitý den, a uvažte, jak rozdílně by se utvářel jeho běh. Postůj, oko, jež toto čteš, a zamysli se na okamžik nad dlouhým řetězem ze železa nebo ze zlata, z trní nebo z květů, který by tě nikdy nespoutal, nebýt toho, že jeho první článek ukul jeden památný den!

– Charles Dickens, *Nadějně vyhlídky*

DNY MINULÉ: 1897

Lucii Herondaleové bylo deset let, když se v lese poprvé setkala s tím chlapcem.

Protože vyrůstala v Londýně, neuměla si Lucie nic podobného Broceliánskému hvozdru ani představit. Hustý les obklopoval sídlo Herondaleových ze všech stran a vrcholky jeho stromů se k sobě nakláněly jako vychytralé klepny, temně zelené v létě, matně zlatavé na podzim. Mechový koberec tu byl tak sytě zelený a hebký, že jí její otec snadno namluvil, že za noci slouží jako polštář vílám, jež si z bělostných hvězdicovitých květů, jež rostou pouze ve skryté krajině Idrisu, dělají náramky a prsteny na své jemné ručky.

James jí samozřejmě řekl, že víly žádné polštáře nemají, protože spí v podzemí a unášejí zlobivé malé holky, když usnou. Lucie mu za to dupla na nohu, načež ji tatínek popadl do podpaží a odnesl ji do domu, než stačila propuknout pranice. James sice pocházel ze starobylého a vznešeného rodu Herondaleových, to mu však nebránilo vytahat sestru za copy, když to považoval za potřebné.

Jednou na sklonku noci Lucii probudila záře měsíce. Mléčné světlo zaplavovalo její pokoj a bílými pruhy ozařovalo její postel i leštěnou dřevěnou podlahu.

Vyklouzla z postele a vylezla oknem ven. Měkce doskočila do květinového záhonu. Letní noc byla teplá, takže jí v noční košili nebylo nijak chladno.

Okraj lesa hned za stájemi, kde měli koně, jako by zářil. Když vklouzla mezi stromy, její nohy v trepkách na vysokých mecho- vých polštářích téměř nenechávaly stopy.

Dala se do pletení věnečků z květin, které rozvěšovala po vět- vích. Pak si začala představovat, že je Sněhurka a prchá před lov- cem. Rozběhla se hustým lesem a pak se dramaticky otočila, vyjek- la a přitiskla si hřbet dlaně k čelu. „Mě nedostaneš,“ řekla. „Jsem královské krve a jednou budu královnou mnohem mocnější, než je má macecha. A jí utnu hlavu.“

Později ji napadlo, že si tu pohádku možná nezapamatovala tak docela správně.

Stále to však byla zábava a teprve při čtvrtém nebo pátém sprin- tu lesem si uvědomila, že se ztratila a že už nikde mezi stromy ne- rozeznává známé obrysy sídla Herondaleových.

Zděšeně se začala otáčet a rozhlížet se kolem. Les už jí vůbec nepřipadal kouzelný. Teď se nad ní stromy tyčily spíš jako hroziví duchové. Dokonce se jí zdálo, že přes šustot listoví zaslechla ševe- lení jakýchsi tajemných, nadpozemských hlasů. Měsíc na obloze zakryly mraky a Lucie byla v té tmě úplně sama.

Ne že by nebyla statečné děvče, ale přece jen jí bylo pouhých deset. Vzlykla a pak se rozběhla směrem, který jí připadal správný. Les byl však čím dál tím temnější a trny stále dotěrnější. O je- den se zachytila noční košilí a pořádně si ji roztrhla. Zakopla...

... a padala. Bylo to, jako když se Alenka řítila do říše divů, jen to netrvalo ani zdaleka tak dlouho. Stačil jediný kotrmelec a už do- padla na udusanou hlínu.

S fňukáním se posadila. Zjistila, že se ocitla na dně kruhové jámy vyhloubené v zemi. Boky jámy byly hladké a horní okraj byl o mnoho výš, než kam dosáhla.

Pokusila se zarýt prsty do hlíny a vydrápat se nahoru tak, jako to uměla po stromech. Půda však byla měkká a drolila se jí mezi prsty. Když se po stěně jámy svezla zpátky popáté, všimla si, že po straně trychtýře, v němž tu uvízla, svítí cosi bílého. V naději, že je to ko- řen, po kterém by se mohla vyšplhat ven, přiskočila a popadla to...

Když z toho oklepala hlínu, zjistila, že to není kořen, ale bílá kost. A ne zvířecí...

„Hlavně nezačni vrískat,“ ozvalo se nad ní. „To je jen přívábí.“

Prudce zaklonila hlavu a vytřeštila oči. Nad okrajem jámy se nakláněl nějaký kluk. Vypadal starší než její bratr James – klidně mu mohlo být tak šestnáct. Pohledný, i když poněkud smutný obličej mu rámovaly rovné černé vlasy bez jakéhokoliv náznaku zvlnění. Spadaly mu skoro až na límec košile.

„Přívábí koho?“ Lucie si opřela ruce v bok.

„Vily,“ zněla odpověď. „Tohle je jedna z jejich pastí. Obvykle do nich chytají zvířata, ale dost by je potěšilo, kdyby tu místo toho našly malou holku.“

Lucie zalapala po dechu. „Chceš říct, že by mě snědly?“

Mladík se zasmál. „To asi ne, ale nejspíš bys po zbytek života posluhovala vílímu panstvu v Zemi pod kopcem. A nikdy už bys neviděla svoji rodinu.“

Významně na ni zamrkal.

„Nesnaž se mě vystrašit,“ prohlásila Lucie.

„Ujišťuji tě, že neříkám nic než čistou pravdu,“ odpověděl. „Dokonce i nečistá pravda je pod moji úroveň.“

„Nebuď pošetilý,“ odsekla. „Já jsem Lucie Herondaleová. Můj otec je Will Herondale. Velice významný člověk. Když mě zachráníš, budeš odměněn.“

„Tak Herondale?“ opáčil kluk. „No to mám tedy kliku.“ Vzdychl a přisunul se blíž k okraji jámy. Natáhl paži. Na hřbetě pravé ruky se mu zaleskla ošklivá jizva jako po popálenině. „Tak polez.“

Když ho Lucie popadla oběma rukama za zápěstí, zabral překvapivou silou. Vzápětí oba stáli nad jámou. Teprve teď si ho mohla Lucie pořádně prohlédnout. Byl starší, než předtím odhadovala, a oblečený byl neobvykle formálně v kombinaci bílé a černé. Měsíc se mezitím opět vynořil a Lucie viděla, že jeho oči mají barvu mechu v okolním lese.

„Děkuji ti,“ pronesla Lucie poněkud upjatě. Otřepala si noční košili. Stejně však byla beznadějně ušpiněná.

„Tak jdeme,“ řekl mladík vlídně. „A neboj se. O čem si budeme povídat? Máš ráda příběhy?“

„Příběhy zbožňuji,“ řekla Lucie. „Až vyrostu, budu slavná spisovatelka.“

„To zní skvěle,“ prohlásil mladík, i když poněkud trpkým tónem.

Společně vykročili po pěšinách klikatících se mezi stromy. Vypadalo to, že mladík ví, kudy má jít. Jako by tu byl doma. Bude to vílí podvrženec, pomyslela si moudře Lucie. O vílách toho ví spoustu, ale zjevně nepatří mezi ně; varoval ji přece, že by mohla být unesena sličným lidem, a právě to se nejspíš stalo jemu. Nezeptala se však, aby ho neuvedla do rozpaků; určitě je strašné být podvrženecem uneseným daleko od rodiny. Namísto toho tedy zavedla řeč na princezny z pohádek a na to, která je nejlepši. Ani se nenadála a ocitli se v zahradě panství Herondaleových.

„Předpokládám, že odsud už princezna do zámku trefí,“ pronesl mladík s úklonou.

„Zajisté,“ odvětila Lucie a zahleděla se ke svému oknu. „Myslíš, že zjistili, že jsem byla pryč?“

Mladík se zasmál a obrátil se k odchodu. Už byl u brány, když na něj Lucie zavolala: „Jak se jmenuješ? Já jsem ti své jméno řekla. Jaké je to tvoje?“

Mladík na okamžik zaváhal. Na pozadí noci byl jen samá bílá a černá jako nějaká ilustrace v jejich knihách. Teď jí vysekl elegantní, hlubokou poklonu, jako to kdysi dělávali rytíři.

„Mě nedostaneš,“ řekl. „Jsem královské krve a jednou budu mnohem mocnější než královna. A jí utnu hlavu.“

Lucie rozhořčeně nafoukla tváře. To ji v lese poslouchal, když si hrála? Jak se opovažuje dělat si z ní legraci! Zdvihla pěst, aby mu pohrozila, ale mladík už zmizel pod pláštíkem noci. Jen jeho smích byl ještě chvíli slyšet.

A pak ho šest let nespátřila.

I

LEPŠÍ ANDĚLÉ

*Stíny našich vlastních tužeb stojí mezi námi a našimi
lepšími anděly, a proto je jejich jas zahalen.*

– Charles Dickens, *Barnabáš Rudge*

James Herondale právě zápasil s démonem, když byl nečekaně vtažen do pekla.

Nestalo se mu to poprvé, a nejspíš ani naposledy. Ještě před pár okamžiky klečel na okraji strmé střechy v centru Londýna, v každé ruce úzký vrhací nůž, a myslel na to, jak nechutný je odpad hromadící se ve městě. Kromě bláta, prázdných lahví od ginu a zvířecích kostí v okapovém žlabu těsně pod jeho levým kolenem uvízl i mrtvý pták.

Život lovce stínů je skutečně atraktivní. Ono to *zní* dobře, přemýšlel, zatímco upřeně hleděl pod sebe do pusté uličky, úzkého prostoru zaneseného odpadky a chabě osvětleného srpkem měsíce nad jeho hlavou. Výjimečná rasa válečníků, potomků Anděla nadaných schopnostmi, které jim umožňují používat zbraně ze zářícího *adamasu* a nosit na těle černá znamení posvátných run – run, díky nimž jsou silnější, rychlejší a nebezpečnější než jakýkoliv civil; run, díky nimž jasně září ve tmě. Nikdo už se ale nezmní o něčem takovém, jako je jen si tak náhodou kleknout na chcíplého ptáka, když číháte na démona.

Uličkou se rozlehl výkřik. Ten hlas znal James velice dobře – Matthew Fairchild. Bez sebemenšího zaváhání se vrhl ze střechy. Matthew Fairchild byl jeho *parabátai* – pokrevní bratr a parták v boji. James přísahal, že ho bude ochraňovat, i když na tom momentálně tolik nezáleželo; za Matthewa by dal život bez ohledu na nějakou přísahu.

Na rohu uličky se mihl pohyb. James se otočil na poslední chvíli, když ze tmy s řevem zaútočil démon. Měl šedé tělo s vystupujícími žebry, zakřivený ostrý zoban, z jehož okrajů vystupovaly zahnuté zuby, a nohy jako zvířecí pracky s hrubými drápy. *Démon deumas*, zachmuřil se James. Určitě o nich něco četl v některé z těch starých knih od strýce Jema. Pokud si vzpomíná, měli by být něčím pozoruhodní. Snad extrémně zákešní... nebo možná neobvykle nebezpeční? Tohle je typické – celé měsíce člověk nenarazí na sebemenší známku pekelné aktivity, a pak se musí zrovna on s přáteli potkat rovnou s jedním z nejnebezpečnějších démonů vůbec.

Ostatně, uvědomil si, *kde* jsou jeho přátelé?

Démon deumas znovu zařval a vyrazil k Jamesovi. Z tlamy mu jako provazy zelenavého slizu tekly sliny.

James se rozpřáhl, připraven hodit první nůž. Démon na něj na okamžik soustředěně upřel pohled očí plných nenávisti, z nichž sršely zelenočerné blesky. A pak se ta nenávist v jeho očích náhle proměnila v něco jiného.

V cosi jako poznání. Jenže démoni, alespoň ti nižší, lidi nerozeznávají. Jsou to jen zákeřná zvířata poháněná pouhou lačností a zlobou. Překvapený James na okamžik zaváhal, a vtom jako by se mu zhoupla země pod nohama. *Ach ne, ted'ne*, stačil si jen pomyslet, a pak okolní svět utichl a zešedl. Budovy kolem něj se proměnily v rozmazané stíny a obloha v černou jeskyni protínanou bílými blesky.

Sevřel pravou rukou nůž – nikoliv rukojeť, nýbrž čepel. Prudká bolest zapůsobila jako políček, který ho probral ze strnulosti. Svět kolem něj k němu opět pronikl se vším svým hlukem a barvami. Sotva stačil zaregistrovat, že je deumas ve vzduchu a vrhá se na něj s napřaženými spáry, když vzduchem zavířila smršť provazů, které se omotaly démonovi kolem nohy a strhly ho zpátky.

Thomas, pomyslel si James. A skutečně – za *deumasem* se vytvořila mohutná, vysoká postava Jamesova přítele ozbrojeného *bolami*. Za ním se objevil Christopher s lukem a Matthew, v jehož ruce planulo andělské ostří.

Deumas s dalším zařváním dopadl na zem, právě když James mrštil oběma noži. Jeden se démonovi zabodl do hrdla, druhý mu zůstal trčet z čela. Bestie obrátila oči v sloup, zasmíkala se v křeči a v tu chvíli si James vzpomněl, nač učebnice u démonů *deumas* upozorňovaly.

„*Matthewe...*“ nadechl se, právě když se stvořa roztrhla a skropila Thomase, Christophera a Matthewa ichorem a spálenými kousky čehosi, co ze všeho nejvíc připomínalo bláto.

Nechutní, vzpomněl si se zpožděním James. Démoni *deumas* jsou pozoruhodní tím, jak jsou nechutní. Většina démonů prostě zmizí, když zahynou. Ne tak démoni *deumas*.

Ti explodují.

„Jak... co...?“ vykoktal Christopher, který zjevně ztratil dar výřečnosti. Sliz mu odkapával ze špičatého nosu i ze zlatých obrouček brýlí. „Ale jak...?“

„Myslíš, jak je možné, že jsme konečně vystopovali posledního démona v Londýně, a že to byl zároveň i ten nejnechutnější?“ James byl sám překvapen, jak normálně zní jeho hlas; už se oklepal ze šoku, kterým pro něj bylo nahlédnutí do říše stínů. Alespoň že jeho oblečení zůstalo netknuté. Explodující démon zjevně zasáhl hlavně protější stranu uličky. „Na nás není, abychom se ptali proč, *Christophere*.“

Jamesovi se zdálo, že se na něj jeho přátelé dívají s roztrpčením. *Thomas* zakoulel očima a dál se drhnul kapesníkem, který byl rovněž zpola spálený a pokrytý ichorem, takže si příliš nepomohl.

Matthewovo andělské ostří začalo poblikávat. Andělská ostří nabitá andělskou energií byla mnohdy nejoblíbenější zbraní lovců stínů a zároveň jejich nejspolehlivější obranou proti démonům, byla však náchylná k uhašení, pokud se ocitla pod přílišným množstvím ichoru. „To je ohavnost,“ prohlásil Matthew a odhodil pohaslé ostří. „Víš, kolik jsem dal za tuhle vestu?“

„Nikdo ti neradil, aby ses na protidémoní patrolu oblékl jako kompars z *Jak je důležité mítí filipa*,“ prohlásil James a hodil mu čistý kapesník. Ucítíl přitom bodnutí v ruce. Přes dlaň se mu táhl krvavý šrám od ostří vrhacího nože. Zatnul ruku v pěst, aby si přátelé jeho poranění nevšimli.

„Neřekl bych, že je oblečený jako kompars,“ ozval se Thomas, který začal pomáhat Christopherovi s očistou.

„Děkuji ti,“ řekl Matthew s mírnou úklonou.

„Myslím, že je oblečený jako do hlavní role,“ zazubil se Thomas. James znal jen málo lidí s laskavější tváří. Jeho dobrotivý vzhled ještě podtrhovaly dobrácké oříškově hnědé oči. Nic z toho však neznamenalo, že by ho nebavilo dobírat si své kamarády.

Matthew si osoušel Jamesovým kapesníkem spleené blond vlasy. „Tohle byla naše první letošní patrola, při které se nám doopravdy podařilo narazit na démona, takže jsem předpokládal, že moje vesta přečká večer bez úhony. A když už jsme u toho, ani vy nemáte předpisovou výstroj.“

Pravdou bylo, že lovci stínů se na lov obvykle vydávali v jakési kombinéze připomínající pružné brnění, vyrobené z tuhého černého materiálu podobajícího se kůži a odolného vůči ichoru, čepelím a podobně. Protože však již dlouhou dobu neměli ověřené zprávy o výskytu démonů v ulicích, začali být v dodržování pravidel poněkud laxní.

„Přestaň mě drhnout, Thomasi,“ ozval se Christopher a zamáchal kolem sebe pažemi. „Měli bychom zapadnout k Ďáblovi a tam se dát do pořádku.“

Uličkou zaznělo souhlasné mumlání. Když vykročili celí nechutně ulepení směrem k hlavní třídě, Jamese napadlo, že Matthew měl možná pravdu. Jamesův otec Will synovi často vyprávěl o patrolách, které podnikal se svým *parabátai* Jemem Carstairsem – Jamesovým strýcem Jemem – v dobách, kdy ještě s demony bojovali téměř každou noc.

James i ostatní lovci stínů poctivě hlídkovali v ulicích Londýna a pátrali po demonech, kteří by mohli škodit civilům, ale v posledních několika letech se demoni vyskytovali jen v malých po-

čtech a zdaleka ne tak často jako dřív. To bylo samozřejmě dobře, na druhou stranu to však bylo poněkud zvláštní. Nikde jinde ve světě démoní aktivita nedoznala žádných významných změn, tak proč zrovna Londýn by měl být výjimkou?

Navzdory pozdní hodině byly ulice plné civilů. Tlupy umazaných lovců stínů ploužících se ulicí Fleet Street si však nikdo z nich nevšiml. Díky runám iluze byli neviditelní pro každého, kdo nebyl obdařen Zrakem.

Vždycky je to zvláštní, být obklopen lidmi, kteří nás nevidí, napadlo Jamese. Fleet Street byla sídlem londýnských redakcí a soudů, a všude kolem zářily noční lokály, jejichž osazenstvo tvořili z valné části právě lidé od tisku, právníci a soudní úředníci, kteří pracovali dlouho do noci a pak popíjeli do svítání. Na nedalekém Strandu se z koncertních sání a divadel valily hlučné davy dobře oblečených mladých lidí, kteří se smíchem doháněli poslední noční omnibusy.

Nehlídkovali jen lovci stínů. Ulicemi procházeli i strážníci a kontrolovali ty obyvatele Londýna, kteří neměli to štěstí, aby se mohli uchýlit do svých domovů, a teď se s mumláním choulili kolem vývodů ventilací u chodníků, kudy unikaly proudy teplého vzduchu. Londýnské noci bývají vlhké a chladné i v srpnu. Když lovci stínů míjeli takovýto hlouček, jeden z těch ubožáků vzhlédl a James spatřil bledou kůži a lesknoucí se oči upíra.

Odvrátil zrak. Do podsvětanů mu nic nebylo, pokud neporušovali Zákon Spolku. Navíc ho ani runy energie nedokázaly tak úplně ochránit před únavou. Pokaždé, když byl vtažen do toho jiného světa šedého svitu a černých rozmazaných stínů, připadal si vyčerpaný. Dělo se mu to už léta. Věděl, že je to dědictví čarodějnické krve jeho matky.

Čarodějové byli potomky lidských bytostí a démonů; byli schopni používat magii, nikoliv však runy ani *adamas*, čirý krystalický kov, z něhož byly ukovány stély a andělská ostří. Představovali jednu ze čtyř větví podsvětanů, k nimž dále patřili upíři, vlkodlaci a zavržení. Takovouto čarodějkou byla Jamesova matka Tessa Herondaleová, její matka však nebyla pouhou lidskou bytostí, nýbrž lovkyní stínů. Tessa samotná kdysi disponovala schopností měnit

vzhled a brát na sebe podobu kohokoliv živého či mrtvého. Tuto schopnost neměl žádný jiný čaroděj. A výjimečná nebyla Tessa jen tímto. Čarodějové nemohli mít děti, Tessa byla výjimkou. Všichni si lámali hlavy, co to bude znamenat pro Jamese a jeho sestru Lucii, první známá vnoučata démona a lidské bytosti v dějinách.

Po řadu let se zdálo, že to nebude znamenat vůbec nic. Jak James, tak Lucie mohli mít na těle runy a zdálo se, že ani svými schopnostmi se od ostatních lovců stínů neliší. Oba dokázali vidět duchy, jako například domácí přízrak Institutu, užvaněnou Jessamine, to však nebylo v rodině Herondaleových ničím neobvyklým. Všechno nasvědčovalo tomu, že by oba mohli být pozeňnaně normální, alespoň v rámci možností lovců stínů. Dokonce i Spolek – nadřízená instituce všech lovců stínů – jako by na ně zapomněl.

Jenže když pak bylo Jamesovi třináct let, ocitl se poprvé v říši stínů. V jednu chvíli ještě stál na zelené trávě a najednou měl pod nohama spálenou zemi. Obdobně sežehnutá obloha se mu klenula nad hlavou. Ze země se vynořovaly pokroucené stromy jako rozeklané drápy chňapající do vzduchu. Podobná místa vídal na dřevorytech ve starodávných knihách. Moc dobře věděl, nač se to dívá – byl to svět démonů. Dimenze Pekla.

Za několik okamžiků byl vytržen zpátky na zem, jeho život však už nikdy nebyl stejný jako předtím. Po celá léta ho provázel strach, že může být kdykoliv stržen zpátky do říše stínů. Jako by ho se světem démonů spojoval neviditelný provaz, který mohl být kdykoliv prudce napnut, aby ho vyrval z prostředí jemu důvěrně známého a strhl ho do míst, kde panuje jen oheň a popel.

Posledních pár let si díky pomoci strýce Jema myslel, že už to má pod kontrolou. Proto jím dnešek otrásl, i když to celé trvalo jen pár sekund, a ulevilo se mu, až když se ocitli před Ďáblovou tavernou.

Ďábel si našel domov v čísle 2 na Fleet Street, hned vedle úctyhodně vyhlížejí tiskárny. Na rozdíl od tiskárny byla hospoda chráněna iluzí, takže ji nikdo z civilů nemohl vidět ani nemohl slyšet řev provázející divoké hýření, jenž se linul z oken i z otevřených dveří. Budova vystavěná v tudorovském slohu byla částečně ze dřeva, které začínalo chátrat, odštěpovaly se z něj třísky, a nebyť

čarodějnických kouzel, celá hospoda už by se nejspíš dávno rozpadla. Majitel, vlkodlak Ernie, čepoval za barem pivo. Klientelu tvořila směsice divoženek, upírů, vlkodlaků a čarodějů.

Na podobných místech bývali lovci stínů obvykle vítáni jen chladně, hosté Ďáblovny taverny však byli na chlapce zvyklí. Jamese, Christophera, Matthewa a Thomase proto uvítal pokřik a vtipkování. James zamířil k pultu, aby si vzal od barmanky Polly pití, zatímco ostatní ztěžka vykročili nahoru ke svým pokojům a na schodech za sebou nechávali stopy ichoru.

Vlkodlačice Polly vzala chlapce pod svá ochranná křídla před třemi lety, kdy si James poprvé pronajal pokoje v podkroví, aby měl s kamarády útočiště, kde by se nad nimi neustále nerýsoval stín rodičů. To ona jim začala říkat Zbojníci podle Robina Hooda a jeho mužů. James předpokládal, že on má být Robin z Locksley a Matthew Will Scarlett. Thomas musel být v každém případě Malý John.

Polly se uchechtla. „Málem jsem tu vaši bandu nepoznala, když jste se sem vploužili zaneřádění tím... jak tomu vlastně říkáte...“

„Ichor,“ napověděl jí ochotně James a vzal si od ní láhev rýnského. „Démoni krev.“

Polly nakrčila nos a hodila mu přes rameno pár zašlých utěrek. Pak mu podala ještě jednu a tu si James přitiskl na řeznou ránu v dlani. Krvácení se mu podařilo zastavit, bolestivé pošukávání však cítil dál. „No nazdar.“

„Už je to hodně dlouho, co jsme v Londýně viděli démona naposledy,“ poznamenal James. „Asi už nemáme tak rychlé reakce, jak bychom měli mít.“

„Hádám, že jsou všichni až moc vystrašení na to, aby ukazovali ksichty,“ řekla spiklenecky Polly a odvrátila se, aby nalila sklenici ginu místnímu vodnímu skřítkovi Picklesovi.

„Vystrašení?“ zopakoval po ní James a zarazil se. „Vystrašení čím?“

Polly sebou trhla. „Ale ničím, ničím,“ odvětila a odkvačila na opačný konec baru. James se podmračeně vydal po schodech nahoru. Chování podsvětánů bylo někdy hotová záhada.